

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 755/2021
18.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., општина ..., кога заступа пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2667/20 од 02.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2667/20 од 02.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1729/2019 од 02.06.2020. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из села ..., па је обавезана тужена Република Србија – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, да исплати тужиоцу износ од 54.344,00 динара, на име неисплаћене јубиларне награде, са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године па до коначне исплате; обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате; ослобођен је тужилац плаћања судских такси на тужбу и на пресуду.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2667/20 од 02.10.2020. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца и захтев за накнаду трошкова парничног поступка, те је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 34.500,00 динара; одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11...18/20), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у привременим институцијама Косова и Метохије, у Казнено-поправном дому у Липљану, а решењем тужене преузет је у Управу за извршење затворских санкција почев од 15.05.2008. године. Наведеним решењем тужилац је засновао радни однос код тужене који траје и данас. Након преузимања, тужилац је остао нераспоређен. Према Закључку Владе РС бр. 112-1619/2008-2 од 17.04.2008. године, положај лица која су била запослена у привременим институцијама Косова и Метохије, уподобљава се положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији делокруг је преузео други орган. Они имају право да буду преузети у орган Републике Србије који је преузео делокруг ако претходно органу Републике Србије у који се преузимају доставе писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама Косова и Метохије. Висина просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар месец 2017. године у износу од 54.344,00 динара утврђена је из дописа Републичког завода за статистику од 14.11.2019. године. Дана 15.05.2018. године навршило се десет година рада тужиоца у радном односу код тужене.

Имајући у виду овакво утврђено чињенично стање, првостепени суд је на основу члана 120. Закона о раду и члана 44. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник Републике Србије“ број 25/2015...34/2018) закључио да се тужилац налазио у радном односу код тужене од дана преузимања из привремених институција КиМ 15.05.2008. године, да је на дан 15.05.2018. године навршио 10 година непрекидног рада у органу државне управе, те је остварио право на јубиларну награду за навршених 10 година рада у радном односу код органа тужене, односно након преузимања код тужене.

Према оцени другостепеног суда право на јубиларну награду остварује се непрекидним радом, па чињеница да је тужилац преузет и да није распоређен код тужене не значи да исти има право на јубиларну награду. С обзиром да тужилац није радио, односно није обављао фактички рад код послодавца, а што је у супротности са природом јубиларне награде и правом на њену исплату, тужиоцу не припада право на јубиларну награду.

Правилно је другостепени суд на утврђено чињенично стање применио материјално право доносећи побијану пресуду, за коју је дао довољно разлога, које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Према члану 44. став 2. Посебног колективног уговора за државне органе запослени остварује право на јубиларну награду за навршених 10, 20, 30, 35 и 40 година рада проведених у радном односу у државном органу, органу Аутономне покрајине, односно јединице локалне самоуправе, без обзира на то у ком органу је запослени остваривао права из радног односа. Код утврђивања права на јубиларну награду рачунају се и године рада код послодавца од кога је надлежни орган преузео надлежности, послове и запослене.

У конкретном случају тужилац код тужене није стекао статус државног службеника, односно намештеника, супротно наводима ревизије. Тужилац је преузет од привремених институција КиМ и утврђена му је плата у одређеној висини, а није му се обрачунавао минули рад. Он није радио код тужене јер није долазио на посао, није ни распоређен на одређено радно место, због чега му и по оцени ревизијског суда не припада право на јубиларну награду. Битна чињеница за остваривање овог права из поменутог Посебног колективног уговора је рад проведен у радном односу. У конкретном случају нема рада тужиоца у радном односу код тужене. Он се само формално води у радном односу код тужене по Закључцима Владе, али не остварује рад код тужене, што је неопходан услов за остваривање наведеног права.

Нису основани наводи ревизије да недоношење решења о распоређивању није од утицаја на остваривање права на јубиларну награду. Преузимање на основу Закључка Владе не подразумева остваривање свих права из радног односа, о чему говори и чињеница да је тим Закључком одређен само фиксни износ плате, при чему се није обрачунавао минули рад. Нераспоредивање тужиоца у дужем временском периоду је било у његову корист на основу извршавања Закључка Владе, при чему треба имати у виду да тужени у датој ситуацији није могао, због примене наведеног Закључка, да тужиоца остави нераспоредијеног, јер би му у том случају престао радни однос.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, због чега ти разлози нису посебно образложени.

Тужилац није успео у ревизијском поступку, због чега нема право на трошкове ревизијског поступка које је тражио и определио у ревизији, а у смислу члана 153. Закона парничном поступку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**